

Til en misantrop
av Arnulf Øverland

"Dette er favorittdiktet til mor.
Hun ønsket å gi dette til alle slekt og venner"

Den som har stengt sig inne i sitt bur
fornærmet over menneskets natur,
og der begraver sig i visdomsbøker
og mener det er sannheten han søker,

og den som mener blomster å forstå
og aldri møtte barneøines blå,
men søker dalens dyp og bjergets tinde,
han søker intet og vil intet finne.

Men vil du dele dine likes kår,
da kan det skje dig, slik som tiden går
i felles håp og savn og ydmyk møie,
at kjærligheten åpner for ditt øie.

Og du vil se at hvad din flid har skapt
med tanke på dig selv, er spilt og tapt,
og med din rikdom vil du selv bedra dig;
men hvad du gav, kan ingen ta ifra dig.

En times omhu for en ensom venn
har aldri nogen gitt forgjeves hen;
et lite ord til den som er din make,
får du i glansen av et smil tilbake.

Men også om du ingen frukt skal se
og enda hegner om det tørre tre,
vil drømmene og håpet la det grønnes
og la ditt ubetalte strev belønnes.

Ditt hus vil bli et hjem for dig påny,
om nogen kommer dit og ber om ly;
og hun som søker vern i dine arme,
vil gi dig mere makt og mere varme.

En mann er fattig som er uten sorg.
Men rik er den som tar sitt brød på borg
og enda deler det med dem som trenger.
Fattig er den som teller sine penger.

Går du i brodden for en alvorssak,
kan ingen tvil få gjort dig sen og svak;
men tankene på dem som kommer etter,
vil gi dig kallets tro og troens krefter.

Om du en aften segner mot en sten,
så husk at du ikke er bare en.
I mørket høres gråt fra alle sider,
og det er mennekenes barn som lider.

Søk ikke sorgen; la den komme selv!
Men bær den, hvis du kan det, uten sprell!
Og pynt dig ikke med en tornekrone!
Allverdens synd skal ikke du forsone!

Mon du alene harmes over svik?
Tenk om den usle var dig selv så lik,
at på den annens plass stod du til skamme!
Du eller han – det blir for oss det samme.

Og vil du nære dig av taus forakt
mot undermåler eller overmakt,
da har du funnet dig en billig føde,
og du kan rolig ete deg til døde.

Det er vår streben, smertefødt og sund,
å eie livet til den siste stund
og kjenne hjertet slå og blodet brenne,
fordi vi venter noget som skal hende.

Ja barn, du venter ved en alfarvei
og håper noget som skal hende dig;
men kan du kjenne slektens som ditt eget,
da har du livet, og der hender meget!

Hver dag skal tendes som et lengselsbål
og brenne ned før nogen når sitt mål,
og alltid vil du drages mot det fjerne.
Men husk at også Jorden er en stjerne!